

Súd: Okresný súd Rožňava  
Spisová značka: 4Csp/7/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817203970  
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská  
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2018:7817203970.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou v spore žalobkyne B.U. T. nar. XX.XX. XXXX, bytom K. XXXX/X, XXX XX U., zast. Advokátska kancelária Mgr. Peter Baran, advokát, Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, proti žalovanému Provident Financial, s.r.o. Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35 805 731, zast. De minimis, spol. s.r.o., advokátska kancelária, Lovinského 22, 811 04 Bratislava, IČO: 36 868 949, o zaplatenie 722,20 Eur s príslušenstvom, takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 722,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 722,20 Eur od 22.02. 2017 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobkyňi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podanou žalobou žiadala, aby súd určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 722,20 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 722,20 Eur od 22.02. 2017 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Dňa 25.04. 2013 žalobkyňa uzatvorila so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva „). Žalobkyňa v Zmluve vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvorila Zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení Zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná Zmluva je tak spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Na žalobkyňu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej Zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou : Celková výška úveru - 800,- Eur, Úrok - 21,50 %, RPMN - 57,17 %, Výška týždennej splátky - prvých 99 po 12,03 Eur, posledná 11,47 Eur, Počet týždenných splátok - 100, Celková čiastka splatná spotrebiteľom - 1.202,44 Eur. Uvedená Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným Zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi : Zmluva neobsahuje povinnú

náležitost' vyžadovanú podľa ust. § 9 ods. 2/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a tou je adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tieto náležitosti sú síce uvedené na ďalšej strane zmluvy, avšak nasledujú až za podpisom žalobkyne, ktorý je na prvej strane za špecifikáciou úveru. Obsiahnutie náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v Zmluve je tak len iluzórne a zavádzajúce, nakoľko pre priemerného spotrebiteľa je takto vyhotovená spotrebiteľská zmluva neprehľadná a zmatečná. Na takéto nedostatky zmlúv poukazuje aj rozhodovacia prax súdov SR, kde pre podporu vyššie uvedeného uvádza napríklad Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp.zn. 2 Cdo 245/2010, ktorý vyslovil názor, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté - ak im zákon povinne ukladá písomnú formu - sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Alebo tiež rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp.zn. 6Co/703/2014 „Na rozdiel od úpravy obsiahnutej v § 273 ods. 1/ Obchodného zákona („časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky, vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré stranám uzavierajúcim zmluvu sú známe alebo k návrhu priložené“), úprava obsiahnutá v občianskom zákonníku okrem § 788 ods. 3/ týkajúceho sa poisťnej zmluvy, nemá obdobné ustanovenie ako § 273 ods. 1/ Obchodného zákona. Časť zmluvy uzavretá podľa Občianskeho zákonníka (okrem poisťnej zmluvy) nemôže byť preto určená len odkazom na VOP. Tento záver rovnako platí aj o zmluve spotrebiteľskej, ktorá svojou povahou je zmluvou občianskoprávnou. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že okrem prípadov poisťnej zmluvy, v prípadoch zmlúv uzavretých podľa Občianskeho zákonníka (vrátane spotrebiteľskej zmluvy) je vylúčené, aby všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho sa stali súčasťou zmluvy. Z toho preto plynie, že pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre ich zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo VOP, tieto bez ich podpísania zmluvnými stranami sa nemôžu stať súčasťou zmluvy. Pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je preto nutné, aby takéto VOP boli podpísané účastníkmi zmluvného vzťahu. V prejednávanej veci sporné zmluvné dojednania zmluvnými stranami neboli osobitne podpísané, a preto sa nestali súčasťou zmluvy, ako žalobca sa mylne domnieva.“ Ako aj mnohé ďalšie rozhodnutia (napríklad rozsudok Krajského súdu Košice, sp.zn. 3Cob/178/2013, rozsudok Okresného súdu Rožňava, sp.zn. 12C/127/2012, Okresný súd Skalica, sp.zn. 5C/30/2015, atď.). Z uvedeného je teda zrejmé, že Zmluva neobsahovala údaj o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, keďže tento údaj nebol súčasťou zmluvy, ale len súčasťou VOP, ktoré neboli stranami podpísané (nie je ani zrejmé, či sa s nimi spotrebiteľ vôbec oboznámil) a na ktoré sa z tohto dôvodu nemôže nahliadať ako na platnú súčasť Zmluvy odsúhlasenú oboma zmluvnými stranami. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2/ (adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť), považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver zo zákona za bezúročný a bez poplatkov. Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná zmluva končí, preto podľa ust. 11 ods. 1/ zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy je podľa § 9 ods. 2/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V predmetnej Zmluve síce je uvedený počet splátok, avšak konkrétny konečný termín splatnosti uvedený nie je. V tomto smere nemožno považovať za postačujúce ustanovenie, v ktorom je uvedené, že termín konečnej splatnosti úveru je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol zákonodarca s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov, čím vyžaduje pre riadnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere i uvedenie osobitného údaja o dátume konečnej splatnosti úveru, pričom nestačí len všeobecný odkaz na úhradu poslednej splátky. Absencia tejto zákonnej náležitosti, tak spôsobuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2/ zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý úver z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výška úrokovej sadzby uvedená v Zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 10,68% pre podobné typy úverov zo začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci apríl 2013. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 21,50%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Keďže dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ide o neplatný právny úkon. RPMN uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá

(v neprospech klienta) zákonným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 9 ods. 2/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výška RPMN uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech klienta) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, poplatkov, počet a výšku splátok, celkové náklady spojené s úverom (v tomto prípade aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru). V zmluve uvedená RPMN tak žalovaného (spotrebiteľa) uviedla do omylu a vyvolala u neho domnienku výhodnosti úveru, čím narušila ekonomické správanie spotrebiteľa. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, avšak v skutočnosti ide o akcesorickú zmluvu, nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru, čo napokon vyplýva aj zo samotnej identifikácie čísla s hlavnou úverovou zmluvou a tým aj prepojenosti s hlavnou úverovou zmluvou. Do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g/ zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Úfaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, nepochybne tým dochádza ku klamaniu spotrebiteľa. Zákaz klamanie spotrebiteľa je upravený v § 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a tiež pri nekalých obchodných praktikách v zmysle §§ 7,8 už citovaného zák.č. 250/2007 Z.z. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru, ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. Odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50% poskytnutého úveru a výrazne presahuje dohodnutý úrok a poplatok za garantovanú službu. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, pretože takúto službu si nevymienil a nanútil mu ju žalovaný, pričom výška odmeny je neprimeraná, nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje to na snahu žalovaného skryť skutočný účel tejto odmeny, ktorej výška sa tak isto odvíja od výšky úveru. To, že výška RPMN v predmetnej Zmluve je uvedená nesprávne podporuje fakt, na ktorý poukázala vo svojom vyjadrení Európska komisia vo veci H. O. proti Provident Financial pod číslom C-372/14, kde zaujala jasné stanovisko ku skutočnosti, že rôzne doplnkové služby týkajúce sa spotrebiteľských úverov (v tomto prípade Zmluva o zabezpečení splátok úveru) majú byť súčasťou celkových nákladov a tým aj zarátané DO RPMN. Takto vyrátaná RPMN by predstavovala 142,22% čo je v podstatnom rozpore s údajom 57,17%, uvádzaným v zmluve. Skutočná výška RPMN je tak vyššia ako je výška uvedená v predmetných Zmluvách o 85,05%. Vzhľadom na vyššie uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v Zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch týždennej splátky a o spôsobe započítania týždennej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. V predmetnej Zmluve táto náležitosť chýba. Z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa Zmluva pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti odvolávala na inú listinu, napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súdny v takýchto prípadoch považujú neuviedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5/ Občianskeho zákonníka. Na naplnenie tejto náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch nestačí uvedenie výšky splátky tak, ako uvádza žalovaný, ale je potrebné určiť, aká časť splátky je poukazovaná na jednotlivé jej zložky (istinu, úrok, poplatky, prípadne iné). Uvedené je odôvodnené okrem iného aj potrebou vyhnúť sa svojvôli veriteľa pri započítavaní jednotlivých splátok úveru na jeho istinu/úroky/ poplatky; viditeľné zneužívanie takejto nedostatočnej zmluvnej úpravy v úverových zmluvách je napríklad v prípade, ak dlžník má záujem predčasne splatiť úver - v takom prípade veriteľa úplne bežne vyčíslujú zostatok istiny na splatenie tak, že do toho času uhradené splátky započítavajú takmer výlučne na úroky a poplatky úveru (za účelom toho, aby bol dlžník nútený splatiť čo najvyššiu zostávajúcu výšku istiny úveru). Poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2/ zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Spolu so Zmluvou žalobkyňa so žalovaným dňa 25.04. 2013 uzatvorili Zmluvu o zabezpečení splátok úveru. Odmena za služby (informovanie o prevedení sumy úveru v prospech bankového účtu, prebratie peňažnej hotovosti, informovanie o prijatí úhrady splátky)

predstavovala sumu vo výške 350,20 Eur, splatnú v 60. týždenných splátkach (59 splátok po 5,83 Eur a posledná 6,23 Eur). Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. V Zmluve o zabezpečení splátok úveru nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Zmluva o zabezpečení splátok úveru má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu a číslo zmluvy, na základe ktorej bol poskytnutý úver. Je preto zrejmé, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného, vzniknutou na základe Zmluvy. Spotrebiteľ tak platí za službu, ktorá v skutočnosti neslúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak je plnenie slúžiace záujmom veriteľa. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so Zmluvou, sú považované v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11. 2012, sp.zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08. 2011, sp.zn. 10 CoE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, kde podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právny vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil svojím rozhodnutím aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, číslo rozhodnutia : 8MCdo/3/2015 zo dňa 28.08. 2015. Pre podporu argumentácie, že Zmluva o zabezpečení splátok úveru je v rozpore so zákonnou úpravou a žalovaný si je toho plne vedomý, poukazuje na sofistikované konanie žalovaného v množstve (desiatkach) súdnych konaní, kde žalovaný dlhodobo po poradní riadneho opravného prostriedku proti rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaného, navrhne protistrane výhodnú dohodu s cieľom doceliť späťvzatie žaloby, na základe čoho potom nie sú žiadne účinné rozhodnutia súdu v neprospech žalovaného, Takto potom argumentuje v iných konaniach, že jeho zmluvy sú nespochybniteľné a v súlade so zákonom. Žalobkyňa sa zrejme nesúlad Zmluvy so zákonom pokúsila so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 06.12. 2016 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory Zmluvy so zákonom. Žalovaný svojou odpoveďou zo dňa 22.02. 2017 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnou cestou. Preto žalobkyňa v záujme ochrany svojich práv je nútená pristúpiť k tejto žalobe. Na základe vyššie uvedeného, je Zmluva o úvere neplatná eventuálne poskytnutý úver zo Zmluvy bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že mala povinnosť splatiť úver len do výšky y skutočnej istiny, ktorá sa rovná výške úveru v sume 800,- Eur. Žalobkyňa vyplatil žalovanému sumu vo výške minimálne 1.522,20 Eur, teda o 722,20 Eur viac ako si požičala. Preplatok vo výške 722,20 Eur tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Podľa ust. § 451 ods. 2/ zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepoctivých zdrojov.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj zmluvy o doplnkovej službe, rovnako ako až dodnes konal vždy plne v súlade so zákonom, pričom ani nemá dôvod si myslieť čokoľvek iné, keďže jeho právne závery sú opakovane potvrdzované jednak orgánmi dozoru (SOU či NBS) ako aj súdnymi rozhodnutiami, keď súdy opakovane potvrdzujú postup žalovaného ako správny a to v skutkovo aj právne obdobných právoplatne ukončených veciach, napr. rozsudok OS Michalovce z 27.06. 2012, sp.z. 19C/164/2010, rozsudok OS Martin z 19.01. 2015, sp.zn. 15C/244/2014, rozsudok OS Žiar nad Hronom z 18.09. 2013, sp.zn. 5C/114/2011, rozsudok OS Topoľčany z 25.03. 2015, sp.zn., 7C/138/2014, rozsudok OS Prievidza z 10.04. 2015, sp.zn. 8C/183/2014 alebo rozsudok OS Košice II. z 19.03. 2015, sp.zn. 17C/73/2014, vrátane aj najnovších rozsudkov žalovaného z roku 2017 vo veciach vedených či už na OS Veľký Krtíš pod sp.zn. 10Csp/47/2016, sp.zn. 12Csp/286/2016 či sp.zn. 10Csp/62/2016, OS Zvolen pod sp.zn. 12C/98/2016 alebo na KS v Trenčíne pod sp.zn. 17Co/339/2015, na OS Poprad pod sp.zn. 20Csp/75/2016 či sp.zn. 20Csp/74/2016 alebo na OS Košice II pod sp.zn. 41Csp/72/2016, OS Michalovce pod sp.zn. 8Csp/112/2016 či OS Prešov pod sp.zn. 9Csp/137/2016 alebo 11Csp/153/2016. Správnosť týchto záverov potvrdzuje aj tá skutočnosť, že Národná banka Slovenska na základe zákona č. 35/2015 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spotrebiteľských úveroch, vydala žalovanému ako prvému subjektu na slovenskom trhu dňa 28.08. 2015 povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe mimoriadne dôkladného rozboru zmlúv, ako aj všetkých procesov žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, čo by nebolo možné, ak by jeho adhézne zmluvy neobsahovali zákonné náležitosti či akokoľvek inak odporovali zákonu. Žalovaný nikdy neprijal od nijakého svojho

zákazníka žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich vzájomnej písomnej dohode a teda relevantnému právnomu titulu, čím je vylúčené, že by sa žalovaný mohol bezdôvodne obohatiť. Súčasne všetky aj adhézne zmluvy žalovaného obsahujú všetky zákonné náležitosti a sú plne v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, čím je tiež vylúčené, že by sa žalovaný mohol akokoľvek bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. Z dôvodu právnej istoty ako aj hospodárnosti konania žalovaný vznáša aj námietku premlčania. V danom prípade totiž celkom jednoznačne uplynula subjektívna premlčacia doba. Pokiaľ by teda súd v tomto konaní aj považoval akúkoľvek adhéznu zmluvu za neplatnú (hoci sú platné) musel by vo svojom výroku vyjadriť vzájomný synalagmatický vzťah, teda vzájomnú podmienenosť každého plnenia, ktoré je jedna strana povinná vrátiť druhej strane. V prípade žalovaného by tak vrátenie plnenia za doplnkovú službu nebolo možné, a preto by sa aplikoval § 458 ods. 1/ druhá veta Občianskeho zákonníka, a žalovanému by sa musela poskytnúť zo strany žalobcu peňažná náhrada za plnenie za doplnkovú službu, ktoré musel žalovaný vykonať. Nakoľko žalobkyňa takúto podmienenosť plnenia v žalobcom návrhu nevyjadrila, vzhľadom na kontradiktórnosť sporového konania, je už len táto skutočnosť dôvodom na zamietnutie žaloby (tzn. pre rozpor žalobného návrhu s § 457 Občianskeho zákonníka).

3. Žalobkyňa sa k otázke premlčania vyjadrila tak, že plynutie subjektívnej lehoty je celkom logicky naviazané na vznik vedomosti oprávnenej strany (v tomto prípade žalobca - spotrebiteľ) o tom, že sa na jej úkor niekto bezdôvodne obohatil. V tomto prípade je začiatok plynutia subjektívnej lehoty viazaný na moment, kedy právny zástupca žalobkyne posúdil podklady týkajúce sa žalobkyne, prevzal právne zastúpenie žalobkyne (t.j. konkrétne mesiac apríl 2017) a informoval žalobkyňu o tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, teda že má nárok na vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia. Subjektívna lehota v tomto prípade teda stále plynie a uplatnenie nároku žalobkyne na súde bolo vykonané v priebehu jej plynutia (subjektívna lehota na uplatnenie nároku žalobkyne uplynutie najskôr mesiacom apríl 2019). Z pohľadu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je teda vznesená námietka premlčania bezpredmetná.

4. Súd má zato, že v tomto prípade je absolútne zrejmé, že Zmluva je objektívne v rozpore so Zákomom o spotrebiteľských úveroch, resp. aj v rozpore s Občianskym zákonníkom, keďže žalovaný obchádzal zákon pri určení výšky svojej odmeny a navyše určil svoju odmenu za poskytnutie úveru v rozpore s dobrými mravmi. Právna úprava pritom neobsahuje žiadne výnimky - teda ak nastane ktorékoľvek z porušení zákona (pre ktoré je stanovená sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti, prípadne sankcia neplatnosti), potom sa táto zákonná sankcia jednoducho musí uplatniť - bez výnimky (v žiadnom ustanovení právnej úpravy nie je uvedená akákoľvek možnosť, že aj v prípade, ak by nastalo niektoré z porušení, tak by sa sankcia nemusela uplatniť). Túto skutočnosť nemôže a reálne ani nevie relevantne spochybníť ani samotný žalovaný - v rámci písomných podaní sa preto žalovaný snaží prostredníctvom svojich argumentov len rôznymi spôsobmi zľahčiť tieto porušenia zákona alebo vysvetliť, prečo vlastne k takému porušeniu prišlo alebo presvedčiť súd o tom, že aj napriek rozporu Zmluvy so zákonom, je podľa jeho názoru potrebné tieto skutočnosti posudzovať inak - teda vlastne žalovaný navrhuje, aby súd rozhodol v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žalovaný sa takto snaží, samozrejme pre žalovaného rozumne, avšak jednoznačne účelovo a neprijateľne, odvieť pozornosť súdu od zrejmých porušení právnej úpravy a od jednoznačnej zákonnej úpravy o dôsledku porušenia zákona. Žalovaný sa v rámci svojej argumentácie snaží presvedčiť súd o tom, že by mal vyložiť niektoré ustanovenia Zmluvy alebo právnej úpravy priamo a výslovne v neprospech spotrebiteľa - teda aj v tomto prípade žalovaný navrhuje súdu postupovať v rozpore s jednou zo základných zásad právnej úpravy, ktorou je výklad právnej úpravy vždy v maximálnej nožnej miere v prospech spotrebiteľa.

5. Žalovaný ako podnikateľský subjekt koná na vlastnú zodpovednosť a jeho orgány sú povinné konať s odbornou starostlivosťou, najmä sú povinné si zaobstaráť všetky dostupné informácie potrebné pre rozhodovanie a vykonávanie konkrétnych právnych úkonov. Žalovaný je pritom subjekt, ktorý poskytuje úvery v rámci predmetu svojej činnosti už 15 rokov a je tiež subjektom v prospech ktorého bola vydaná licencia NBS. Je jednoznačne možné predpokladať (a je to zrejmé aj z toho, že v prospech žalovaného je činných viacero právnych zástupcov), že žalovaný má dostatočný personálny aparát na to, aby tento bol schopný absolútne bez problémov posúdiť právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch (t.j. jednu právnu normu, resp. jedno ustanovenie zákona, ktoré obsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy) a pripraviť zmluvu tak, aby tieto náležitosti zákona spĺňala - samozrejme za predpokladu, že by na takejto správnosti mal žalovaný záujem (čo jednoznačne nemal a nemá). Napokon je v tomto prípade jednoznačne použiteľná tiež zásada „neznalosť zákona

neospravedlňuje“, ktorú súdy Slovenskej republiky vykladajú v rámci spotrebiteľských vzťahov tak, že sa vo vzťahu k dodávateľovi (veriteľovi) vyžaduje v najvyššej možnej miere; „tiež rešpektovanie tohto princípu (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere“ (Najvyšší súd Slovenskej republiky, č.k. 6 M Cdo 9/2012). Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného spočíva v tom, že prijíma od svojich klientov finančné plnenie v súvislosti s úverovými zmluvami, ktoré sú buď od počiatku neplatné (v takom prípade je bezdôvodným obohatením celé prijaté plnenie) alebo sa v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch považujú za bezúročné a bez poplatkov (v takom prípade je bezdôvodným obohatením plnenie spočívajúce v úrokoch a poplatkov zaplatených dlžníkom). Uvedená konštrukcia bezdôvodného obohatenia je celkom jednoduchá a výslovne vyplýva priamo z právnych predpisov (občiansky zákonník v prípade absolútnej neplatnosti zmluvy a povinnosti vydať si navzájom poskytnuté plnenie a/alebo zákon o spotrebiteľských úveroch v prípade výslovného konštatovania o bezúročnosti a bez poplatkovosti úverov). Žalovaný nemôže tvrdiť, že pri prijímaní bezdôvodného obohatenia nešlo o úmyselné konanie (resp. že chyba vedomostná alebo vôľová zložka). Zároveň žalovaný tvrdí, že nepoznal a nepozná právnu úpravu (občiansky zákonník), zákon o spotrebiteľských úveroch), a to aj napriek tomu, že žalovaným používané zmluvy sú právne šikovne koncipované v prospech žalovaného (veriteľa) a neprospech klienta (dlžníka).

6. Čo sa týka konečnej splatnosti, žalovaný uviedol, že pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, v zmluve nemusí byť uvedený presný dátum ale postačuje presná časová špecifikácia. S uvedeným názorom súd nesúhlasí. Zo zmluvy ani zďaleka nevyplýva presná časová špecifikácia konečnej splatnosti úveru a zmluva je v tejto časti neurčitá a rozporuplná. Zo zmluvy vyplýva, že termín konečnej splatnosti úveru je dňom poslednej splátky úveru, a teda siedmy deň 100. týždňa po uzatvorení zmluvy. Termín konečnej splatnosti je tak vymedzený dvojako : - ako deň poslednej splátky úveru, - ako siedmy deň 100. týždňa po uzatvorení zmluvy. Takéto vymedzenie je však rozporuplné, pretože nejde o totožné dni - dátumy. Zo zmluvy totiž vyplýva, že prvá splátka je splatná siedmy deň po uzatvorení zmluvy. V danom prípade bola prvá splátka splatná 02.05. 2013. Druhá splátka o ďalších sedem dní, a teda 09.05. 2013 atď. Posledná, a teda 100. splátka mala byť splatná 26.03. 2015. Zmluva však zároveň ustanovuje, že termínom konečnej splatnosti je siedmy deň 100. týždňa po uzatvorení zmluvy. Keďže zmluva bola uzatvorená 25.04. 2013, prvým týždňom po jej uzavretí bol týždeň od 29.04. 2013 - 05.05. 2013 a 100. týždňom bol týždeň od 23.03. 2015 do 29.03. 2015. Siedmym dňom v tomto týždni je 29.03. 2015. Zmluva si tak vnútorne odporuje a pripúšťa určenie dvoch rôznych dátumov - 26.03. 2015 a 29.03. 2014, čo je vzhľadom na potrebu určitosti právnych úkonov nemysliteľné. Je možné argumentovať, že v danom prípade ide iba o rozdiel troch dní. Treba však uviesť, že termín konečnej splatnosti predstavuje náležitosť, ktorej absenciu v zmluve zákon sankcionuje bezúročnosťou úveru, z čoho je zrejmé, že tejto náležitosti zákonodarca priznáva mimoriadne veľký význam. Neurčitosť termínu konečnej splatnosti čo i len o jeden deň je tak závažná. Treba pripomenúť, že presné určenie splatnosti úveru má význam aj čo sa týka plynutia premĺčacej doby, kde oneskorenie žaloby čo i len o jeden deň má za následok premĺčanie nároku. Vzhľadom na uvedené tak opätovne dospel k záveru o potrebe presného dátumového vymedzenia konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

7. Podľa § 52 ods. 1/ Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

8. Podľa § 53 ods. 1/ Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavné predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

9. Podľa § 53 ods. 2/ Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

10. Podľa § 53 ods. 3/ Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

11. Podľa § 53 ods. 4/ písm. b/ Občianskeho zákonníka, dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.

12. Podľa § 53 ods. 4/ písm. c/ Občianskeho zákonníka, vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví.

13. Súd má zato, že v predmetnej zmluve sú dojednané neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 5/ Občianskeho zákonníka.

14. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

15. Podľa § 150 ods. 1/, 2/ CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

16. Podľa § 151 ods. 1/, 2/ CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

17. Súd má zato, že dôvody, ktoré uviedla žalobkyňa jednak v žalobe a tiež v ďalších vyjadreniach na vyhovieť jej žalobe sú dané.

18. Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo/26/11 zo dňa 26.04. 2012 uviedol : „ Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takej situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky.

19. Pri plnení na základe predmetnej zmluvy došlo k hrubému nepomeru nielen v dojednanej výške úrokov, ale aj z dôvodu neprimeraných odmien a poplatkov. Z týchto podstatných dôvodov a z ďalších dôvodov uvedených v žalobe a vo vyjadreniach žalobkyne súd vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

20. Podľa § 451 ods. 1/,2/ Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. V zmysle citovaných uznesení súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 722,20,- Eur, keď žalobkyňa mala zaplatiť len 800,- Eur a zaplatila mu 1.522,20 Eur, teda o 722,20 Eur viac ako si požičala.

22. Rozhodol tiež o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni zákonné úroky z omeškania, podľa vl. nar. 87/1995 Z.z. od 22.02. 2017 - t.j. odvtedy, kedy žalovaný vyhotovil odpoveď na predsporovú výzvu - najneskôr v tento deň sa žalovaný dozvedel o bezdôvodnom obohatení.

23. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa mala vo veci plný úspech, súd jej teda priznal plnú náhradu trov konania.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2/ CSP.

#### **Poučenie:**

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. § 355 a § 356 CSP.

Odvolaie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.